

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **Mgr. D. K.**, bytem O., K. 51, adresa pro doručování ÚOKFK SKPV, N. P. 11, P. 1, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování, Policejní prezídium** Praha 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2010, č.j.: PPR-4112-6/ČJ-2010-99KP,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2010, č.j.: PPR-4112-6/ČJ-2010-99KP, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech kázeňských, č. 3/2010 ze dne 8.1.2010 a kterým bylo toto rozhodnutí o uložení kázeňského trestu potvrzeno.

Žalobce namítl, že se odvolací orgán nevypořádal s námitkami obsaženými v odvolání. Poukázal na to, že skutek zůstal z podstatné části popsán v rozhodnutí pouze citací textu ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí ani ve výroku napadeného rozhodnutí není porušení § 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu nijak popsáno. Skutek není konkretizován ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nezabýval námitkami vyjma námitky směřující vůči údajnému porušení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o

silničním provozu. K této námitce pak uvedl, že není třeba blíže rozvádět, zda se jednalo o nevěnování se či částečné věnování se řízení vozidla. Dle žalobce celá jízda od nastartování po zastavení trvala v řádu vteřin. Dobu jízdy od nárazu zrcátkem do nárazu blatníkem pak lze odhadovat na méně než 1 vteřinu, což je doba potřebná na otočení hlavy směrem ke zvuku nárazu a k zabrzdění vozidla, tedy právě k úkonům, které žalobce provedl, neboť pozornost řízení věnoval.

Žalobce dále namítl, že se žalovaný neúplně vypořádal s námitkou nedostatečného prokázání zavinění. Konstatoval sice, že postačí zavinění nedbalosti, ale nijak se již nevyjádřil k tomu, jaká forma zavinění byla dle jeho názoru přítomna při údajném spáchání jednání majícího znaky přestupku. Ani se nezabýval tím, jaké skutečnosti ho k určení toho či onoho typu zavinění vedly, byť míra zavinění je jedním z určujících faktorů při stanovení sankce. Žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného o neodůvodněnosti námitky v odvolání, že prvoinstanční rozhodnutí neřešilo otázku materiálního znaku údajného jednání majícího znaky přestupku. Ke spáchání přestupku nestačí vznik škody v souvislosti s provozem vozidla, ale musí být porušen či ohrožen zájem společnosti, kterým je v daném případě bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce vyslovil rovněž nesouhlas se závěrem žalovaného, že místo, kde ke škodě došlo, je pozemní komunikace, tedy že se na ni vztahuje zákon o silničním provozu. Dle žalobce vyjádření silničního správního úřadu není pro určení, zda se jedná o komunikaci směřodatné, neboť zásadní je tzv. komunikační potřeba, která u daného místa chybí. Žalovaný dává v rámci správního uvážení větší váhu silničnímu správnímu úřadu než výpisu z katastru nemovitostí. Samotnými poměry na místě a tedy právě nejdůležitějším znakem pozemní komunikace (komunikační potřebou) se tak v řízení nezabýval. Závěr, že se jedná o pozemní komunikaci, nemůže žalovaný dovozovat z toho, že žalobce měl zapnutá světla a že se při vyjíždění rozhlížel. Osvětlení bylo nutné s ohledem na viditelnost a rozhlížení bylo nutné z toho důvodu, že parkovací místo bezprostředně navazuje na asfaltový pruh, který již za účelovou komunikaci považovat lze. Závěrem žalobce poukázal na to, že hlídku dopravní policie přivolal pouze z toho důvodu, že se jednalo o poškození služebního vozidla. Pokud by se jednalo o vozidlo soukromé, vzhledem k nízké škodě způsobené pouze na vozidle by hlídka ani být volána nemusela.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že výrok rozhodnutí obsahuje popis skutku s označením místa a času spáchání, druh a výměru sankce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že v otázce zavinění je v jednání žalobce spatřováno zavinění z nedbalosti, což mělo za následek i uložení sankce na nejnižší hranici. Současně byla zhodnocena míra nebezpečnosti jednání žalobce pro společnost, která byla vyhodnocena jako nepatrná. Z druhostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by materiální znak jednání majícího znaky přestupku byl naplněn spácháním tohoto jednání. Porušeným zájmem společnosti v tomto případě je organizace dopravy na komunikaci. Byla porušena povinnost řidiče počínat si při řízení motorového vozidla tak, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob a nebo svůj vlastní.

K otázce posouzení místa jako pozemní komunikace odkázal žalovaný na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6Ans 2/2007-128. Uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č.

13/1997 Sb.). Jestliže obec vykonává podle § 40 odst. 5 písm. c) tohoto zákona působnost ve věcech veřejně přístupných účelových komunikací a podle sdělení městské části Praha 13 je předmětné parkoviště určeno jako účelová komunikace, má žalovaný za prokázané, že jde o pozemní komunikaci ve smyslu zákona. Pokud se jedná o povinnost přivolat dopravní policii k vyšetření nehody, zde žalovaný odkázal na specifické postavení příslušníka při projednávání jednání, které má znaky přestupku. Toto speciální postavení vyplývá ze zákona č. 361/2003 Sb., přičemž konkrétní povinnost oznámit a nechat vyšetřit nehodu policií vyplývá z čl. 27 NMV č. 16/2000, kterým se upravují zásady výkonu práva hospodaření se služebními dopravními prostředky a materiálem souvisejícím se zabezpečením jejich provozu.

Při jednání žalobce zopakoval důvody vymezené v žalobě a s odkazem na § 47 zákona o silničním provozu dovozoval, že v určitých případech jednání nemusí naplňovat materiální znaky přestupku, když není třeba k prošetření věci volat dopravní policii. Z důvodů uvedených v žalobě pak navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě zdůraznil, že odvolací orgán v souladu se zákonem doplnil v některých aspektech odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Materiální stránka jednání žalobce byla řádně posouzena, stupeň nebezpečnosti byl shledán jako větší než nepatrný, a proto bylo na místě uložení kázeňského trestu. Navrhl zamítnutí žaloby s tím, že nebyla podána důvodně.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen vyplývá, že dne 23.10.2009 služební funkcionář zahájil řízení ve věcech služebního poměru se žalobcem z důvodu podezření na jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 200/1990 Sb.). Tohoto přestupku se žalobce měl podle oznámení o zahájení řízení dopustit tím, že se v uvedenou dobu na uvedeném místě jako řidič služebního vozidla nevěnoval řízení vozidla a při vyjíždění z parkovacího místa podélného parkoviště na Slunečním náměstí narazil přední částí vozidla do dopravní značky osazené po pravé straně vozovky na parkovišti na Slunečním náměstí ve směru od ulice Petržilkova, čímž měl porušit § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu.

Zahájení řízení předcházelo šetření odboru služby dopravní policie. Spisový materiál shromážděný dopravní policií při šetření nehody obsahuje protokol o podání vysvětlení žalobcem ze dne 28.9.2009, kdy žalobce popsal, jakým způsobem k poškození vozidla došlo. Do tohoto protokolu žalobce uvedl, že nejprve zkontroloval před zahájením couvání obě strany, zda může manévr zahájit, při samotném couvání se díval vlevo dozadu, protože vedle něj bylo auto. Vozidlo zastavil ihned, jakmile ucítil, že se o něco opírá pravým předním blatníkem. Tomu předcházelo to, že uslyšel náraz do plastu a skřípání o plech. Poté co zastavil, zjistil, že pravou stranou narazil do dopravního značení. Žalobce uvedl do protokolu, že dopravní značku před vycouváním neviděl, protože se řádně nepodíval do zpětného zrcátka na straně spolujezdce. V protokolu o nehodě v silničním provozu je pak k otázce vylíčení události uvedeno, že dne 28.9.2009 kolem 18:55 řídil žalobce osobní automobil tovární značky Škoda Fabia, registrační značka 1A x v Praze 5 na Slunečním náměstí u č.p. 21, kde poblíž sloupu VO č. 508052 se plně nevěnoval řízení vozidla a při vyjíždění z parkovacího místa z podélného parkoviště na Slunečním náměstí narazil svou pravou přední částí vozidla do dopravní značky IP 11b Parkoviště (kolmé nebo šikmé stání), která je osazená po pravé straně vozovky na parkovišti na Slunečním náměstí ve směru od ulice Petržilkova. V tomto

protokolu je také popis dopravní situace a popis stop včetně situačního plánu z místa dopravní nehody.

Dne 20.11.2009 byl se žalobcem sepsán záznam o ústním jednání, ve kterém je uvedeno, že byl na základě shromážděného spisového materiálu obviněn, že dne 28.9.2009 kolem 18:55 hod. jako řidič služebního motorového vozidla zn. Škoda Fabia RZ1A x po Praze 5 na Slunečním náměstí č.p. 21 poblíže sloupu pouličního osvětlení č. 508052 se plně nevěnoval řízení vozidla a při vyjíždění z parkovacího místa podélného parkoviště na Slunečním náměstí narazil přední částí vozidla do dopravní značky IP 11b Parkoviště (kolmé nebo šikmé stání), která je osazená po pravé straně vozovky na parkovišti na Slunečním náměstí ve směru od ulice Petržilkova, čímž porušil § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. a mohl se dopustit přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na zemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. Podle uvedeného záznamu žalobce uvedl, že k poškození vozidla došlo způsobem, který je popsán v obvinění z jednání mající znaky přestupku, a to v rámci služební jízdy. Žalobce dále uvedl, že má za to, že k poškození došlo v místě, které není pozemní komunikací, tedy vzniklá škoda nebyla způsobena dopravní nehodou a nejedná se o přestupek. Pozemek, na němž je parkoviště umístěno, je v katastru nemovitostí veden jako ostatní plocha, způsob využití jiná plocha, nikoliv jako komunikace. Pozemek je ve vlastnictví vlastníků obytné budovy stojící na stavební parcele vyčleněné uvnitř tohoto pozemku, není tedy ve vlastnictví města Prahy. Na pozemku nevázne věcné břemeno cesty ani břemeno obdobné. Jde tudíž o místo, které není podle zákona č. 13/1997 Sb. pozemní komunikací.

Dne 15.12.2009 bylo správnímu orgánu doručeno podání Úřadu městské části Praha 13, ve kterém odbor dopravy sděluje, že parkoviště je účelová komunikace ve vlastnictví společenství vlastníků Hůrka I. Dopravní značky, jelikož se jedná o účelovou komunikaci, byly umístěny na základě žádosti firmy R-projekt 07 v souvislosti s výstavbou předmětných parkovacích ploch na pozemku parc.č. 2850/2 k.ú. Stodůlky, a to se souhlasem odboru dopravy, Úřadu městské části Praha 13.

Dne 8.1.2010 vydal ředitel útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV rozhodnutí ve věcech kázeňských č.: 3/2010, kterým uznal vinným žalobce ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., čímž porušil § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., když dne 28.9.2009 v 18:55 hod. jako řidič služebního vozidla Škoda Fabia RZ1A x v Praze 5 na Slunečním náměstí č.p. 21 poblíže sloupu pouličního osvětlení č. 5080852 se plně nevěnoval řízení vozidla a při vyjíždění z parkovacího místa podélného parkoviště na Slunečním náměstí narazil přední částí vozidla do dopravní značky IP 11b Parkoviště (kolmé nebo šikmé stání), která je osazená po pravé straně vozovky na parkovišti na Slunečním náměstí ve směru od ulice Petržilkova. Podle § 51 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 361/2003 Sb.) tímto rozhodnutím uložil kázeňský trest, a to pokutu ve výši 1.500,- Kč.

V odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že věc byla odevzdána k projednání v souladu s § 58 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1999 Sb., popsal průběh řízení a obsah stanoviska žalobce s tím, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobce řídil služební vozidlo, že se plně nevěnoval řízení vozidla a při vyjíždění z parkovacího místa narazil přední částí vozidla do uvedené dopravní značky. Tím byla naplněna skutková podstata přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle

§ 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., neboť k dopravní nehodě došlo na účelové komunikaci, jak plyne ze zprávy odboru dopravy Úřadu městské části Praha 13. Zákon o silničním provozu upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích. Pozemní komunikace pak definuje zákon č. 13/1997 Sb., který v § 2 rozděluje pozemní komunikace na dálnice, silnice, místní a účelové komunikace. K dopravní nehodě došlo na parcele č. 2850/2 zapsané na LV 2147 k.ú. Stodůlky. Ve výpisu z katastru nemovitosti je pozemek označen jako ostatní plocha a způsob využití pozemku jako jiná plocha. Dle vyhlášky č. 26/2007 Sb. je ostatní plocha v příloze č. 1 definována jako pozemek neuvedený v předchozích druzích pozemků. V příloze č. 2 uvedené vyhlášky, kde jsou popisovány způsoby využití pozemku, je jiná plocha definována jako pozemek nevyužívaný žádným z ostatních vyjmenovaných způsobů, včetně pozemku, na kterém je postavena stavba, která se v katastru neeviduje. V této příloze jsou mj. popsány způsoby využití pozemku jako dálnice, silnice, ostatní komunikace a ostatní plochy, letiště, přístav, veřejné parkoviště. Dle zprávy příslušného silničního správního úřadu, odboru dopravy Úřadu městské části Praha 13 ale jde o účelovou komunikaci ve vlastnictví společenství vlastníků Hůrka I. Dopravní značka byla osazena právě z důvodu, že se jedná o účelovou komunikaci.

Závěrem poté služební funkcionář uvedl, že pokuta byla uložena na spodní hranici rozpětí po zvážení všech okolností případu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl náměstek policejního prezidenta napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Ve výroku rozhodnutí služební funkcionář zopakoval text výroku prvostupňového rozhodnutí a v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh řízení se závěrem, že odvolatel zavinil dopravní nehodu způsobem, který je dále v odůvodnění popsán. Odvolací orgán mj. poukázal na to, že sám odvolatel při šetření dopravní nehody uvedl, že sledoval levou stranu vozidla a nikoliv pravou, kdy dopravní značka, do níž narazil, byla v mrtvém úhlu a ze služebního dopravního prostředku ji neviděl. Dle fotodokumentace a rozsahu poškození je dle žalovaného zřejmé, že při vyjíždění byl tento manévř prováděn tak, že při střetu s dopravní značkou došlo nejen ke zničení zpětného zrcátka, ale i k poškození blatníku, což svědčí o rychlosti, s jakou byl manévř prováděn. Je nepochybné, že odvolatel nevěnoval řízení dostatečnou pozornost a argumentace, že dopravní značka byla v mrtvém úhlu, neobstála, neboť tato dopravní značka se tam neobjevila neočekávaně v průběhu manévru, ale na místě byla již před zahájením manévru, tudíž byla vidět již např. při nastupování do služebního dopravního prostředku. Požadavek odvolatele na přesné stanovení činnosti, z níž se dovozuje skutečnost, že se nevěnoval plně řízení, je tedy neopodstatněný. Z provedeného dokazování je zřejmé, že odvolatel jako řidič služebního dopravního prostředku při řízení přehlédl svislou dopravní značku a do této narazil přední částí služebního dopravního prostředku, přičemž došlo k poškození zpětného zrcátka na pravé straně. Odvolatel s vozidlem nezastavil a dále pokračoval v jízdě a k zastavení došlo až po střetu sloupku předmětné dopravní značky s pravým blatníkem služebního dopravního prostředku. S ohledem na tuto skutečnost má odvolací orgán za to, že není potřeba dokazovat jaké jiné činnosti se odvolatel věnoval v okamžiku, kdy došlo ke střetu služebního dopravního prostředku se svislou dopravní značkou IP 11b Parkoviště (kolmé stání nebo šikmé stání). Odvolatel zavinil předmětnou dopravní nehodu a svým jednáním naplnil znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., za který lze uložit pokutu od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč.

K otázce subjektivní stránky přestupku odvolací orgán uvedl, že pro spáchání přestupku postačuje zavinění z nedbalosti, tedy i nedbalost nevědomá, kdy přestupce neví, že

svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem, ač o tom vzhledem ke svým povinnostem vědět má a může. V daném případě je jednou ze základních povinností řidiče počínat si při řízení motorového vozidla ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob, ani svůj vlastní. Své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Argumentace, že jednání nenaplnilo materiální znak přestupku, je také neodůvodněná. Ke škodě došlo v souvislosti s provozováním motorových vozidel na pozemní komunikaci, kdy zákonodárce tento provoz usměrňuje a upravuje zákonem č. 361/2000 Sb. a pro spáchání přestupku postačuje, aby nebezpečnost jednání pro společnost byla nepatrná. V daném případě jednání odvolatele jako řidiče tuto nebezpečnost pro společnost mělo a míra byla rovněž zhodnocena při ukládání sankce.

Odvolací orgán dále uvedl, že k dopravní nehodě došlo na pozemní komunikaci. Dokazováním bylo zjištěno, že se jedná o účelovou komunikaci, která slouží k propojení jednotlivých nemovitostí, přístupu k nim a provoz na této komunikaci je usměrňen dopravními značkami. Skutečnost, že pozemek není v katastru nemovitostí zakreslen a zapsán jako cesta, ale jako ostatní plocha, nemá vliv na posouzení daného přestupku. S odkazem na ustanovení § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. odvolací orgán uvedl, že silniční správní úřad se vyjádřil jednoznačně, že parkoviště, kde došlo ke střetu služebního dopravního prostředku se sloupkem svislé dopravní značky, je účelová komunikace. Jako na pozemní komunikaci se také řidič choval, když měl zapnuto předepsané osvětlení a předtím než začal couvání, se dle svého vlastního vyjádření podíval do zpětného zrcátka. Závěrem odvolací orgán uvedl, že napadené rozhodnutí prvostupňové netrpí žádnou procesní vadou a je podloženo skutkovými okolnostmi prokazujícími, že se odvolatel dopustil jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

V daném případě byl žalobci uložen kázeňský trest, neboť byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném v rozhodné době (dále jen zákon č. 200/1990 Sb.) V tomto ustanovení bylo stanoveno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis. Tímto předpisem je zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) Podle výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce porušil ustanovení § 4 písm. a), b) a § 5 odst. 1 písm. b), když dne 28.9.2009 v 18.55 hod. jako řidič služebního vozidla Škoda Fabia rz 1A x v Praze 5, Na Slunečním náměstí č.p.21, poblíže sloupu pouličního osvětlení č. 5080852 se plně nevěnoval řízení vozidla a při vyjíždění z parkovacího místa podélného parkoviště na Slunečním náměstí narazil přední částí vozidla do dopravní značky IP 11b PARKOVIŠTĚ (kolmé nebo šikmé stání), která je osazená na pravé straně vozovky na parkovišti na Slunečním náměstí ve směru do ulice Petržilkova.

Podle § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména

stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu (písm. a) a řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (písm. b). Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce v žalobě namítl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není nijak popsáno porušení § 4 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu a že takový popis neobsahuje ani napadené rozhodnutí.

Shora citovanými ustanoveními § 4 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu jsou řidičům ukládány povinnosti chovat se tak, aby nedošlo k ohrožení zde vyjmenovaných objektů, mimo jiné k ohrožení majetku a zdraví, a aby se řídili pravidly provozu na pozemních komunikacích. Jestliže žalobce při vyjíždění z parkovacího místa narazil do dopravní značky, je zřejmé, že se nechoval ukázněně, porušil tedy povinnosti stanovené v § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť ohrozil majetek (dopravní značka, služební vozidlo). Porušení těchto povinností pak představuje naplnění skutkové podstaty uvedené v § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/190 Sb. Je pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není doslovně uvedeno, že žalobce při daném poškození dopravní značky porušil povinnost chovat se ohleduplně a ukázněně, ale z popisu události a ze zjištění, že se plně nevěnoval řízení vozidla, je dovoditelné, že shora uvedenou zákonem uloženou povinnost nedodržel. Pokud se jedná o povinnost vyplývající z § 4 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, zde lze přisvědčit názoru žalobce, že porušení povinnosti řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích není ani v prvostupňovém ani v druhostupňovém rozhodnutí nijak konkretizováno. Soud však tuto skutečnost nevyhodnotil jako takovou vadu, která by měla mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Jednání, za které byl žalobci kázeňský trest uložen a které je přesně popsáno ve výroku prvostupňového rozhodnutí, je jednáním, kterým došlo k porušení § 4 odst. 1 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a tímto jednáním byl tedy spáchán přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/190 Sb. Zmíněný nedostatek tedy nemá dle názoru soudu vliv na závěr o tom, že žalobce se dopustil jednání, které má znaky uvedeného přestupku.

Žalobce dále namítl, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami, které se vztahovaly právě k tvrzení, že k porušení povinností vůbec nedošlo. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, z jakých důvodů má odvolací správní orgán za to, že se žalobce nevěnoval plně řízení vozidla. Tento závěr odůvodňuje tím, že dopravní značka se neobjevila neočekávaně v průběhu manévru, žalobce ji tedy mohl vidět již při nastupování. Pro daný závěr dle žalovaného rovněž svědčí rozsah poškození služebního vozidla, když nebylo zničeno pouze zpětné zrcátko, ale následně byl poškozen i blatník, což svědčí o rychlosti, s jakou bylo vyjíždění prováděno. Nebylo tedy třeba prokazovat, jaké činnosti se žalobce věnoval v okamžiku střetu vozidla s dopravní značkou. Vzhledem ke zmíněné části odůvodnění napadeného rozhodnutí lze mít dle názoru soudu za dostatečné vypořádání se s námitkami, že nedošlo k porušení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Pokud se jedná o ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, je pravdou, že se žalovaný nijak výslovně nevyjádřil k tvrzení žalobce, že tam stanovené povinnosti neporušil,

avšak i zde platí to, co bylo již uvedeno ve vztahu k rozhodnutí prvostupňovému. Porušení povinnosti stanovené v § 4 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona vyplývá ze samotného popisu jednání, kdy k poškození dopravní značky a služebního vozidla došlo v důsledku přehlédnutí dopravní značky a způsobu vyjíždění z parkoviště. Jednání žalobce je v tomto směru popsáno a hodnoceno v prvostupňovém rozhodnutí a závěr žalovaného, že k porušení předmětné povinnosti ze strany žalobce došlo, se jeví jako dostatečný. Ohledně porušení povinnosti stanovené v § 4 odst. 1 písm. b) téhož zákona se sice žalovaný nijak k námitce nevyjádřil a jak bylo uvedeno shora, porušení této povinnosti nebylo řádně zdůvodněno ani prvostupňovým rozhodnutím, ale i u této námítky není konstatovaný nedostatek soudem shledán jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť i bez tohoto porušení jednání žalobce naplnilo skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb.

Další žalobní námitka žalobce se týká neúplného vypořádání se žalovaným s námitkou v odvolání o nedostatečném prokázání zavinění. Žalobce poukazuje na to, že žalovaný se nevyjadřuje k tomu, jaká forma nedbalosti byla přítomna v dané věci.

Podle § 3 zákona č. 200/1990 Sb. k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona je pak rozlišena vědomá nedbalost (písm. a) a nedbalost nevědomá (písm. b). Pro závěr, že v daném případě došlo ke spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., není právně významné, zda žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo zda nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Jestliže zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění, postačí i to, že žalobce vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Dle názoru soudu se žalovaný s touto otázkou vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně. Pro závěr o zákonnosti napadeného rozhodnutí není podstatné, aby žalovaný přímo uvedl, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. Lze dovodit, že žalobce jako řidič při vyjíždění z parkoviště vědět měl a mohl, že je třeba se plně věnovat řízení vozidla a mít takový přehled o okolí, aby tento manévr proběhl bez poškození samotného vozidla či jiného objektu.

Žalobce dále poukázal na to, že prvostupňové rozhodnutí neřešilo otázku materiálního znaku projednávaného jednání a že žalovaný námitku směřující proti tomuto nedostatku označil jako nedůvodnou.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí při hodnocení obdobné námítky v odvolání poukázal na to, že v daném případě došlo ke škodě v souvislosti s provozováním služebního dopravního prostředku na pozemní komunikaci, kdy zákonodárce tento provoz usměrňuje a upravuje zákonem o silničním provozu a pro spáchání přestupku postačuje, aby nebezpečnost jednání pro společnost byla nepatrná. V daném případě jednání žalobce tuto nebezpečnost pro společnost mělo. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný se na základě odvolání zabýval otázkou společenské nebezpečnosti projednávaného jednání a vzhledem ke vzniku škody, dospěl k závěru, že požadovaný stupeň společenské nebezpečnosti byl v této věci naplněn. Vzhledem k tomu, že došlo ke škodě jak na služebním vozidle tak na dopravní značce, jeví se závěr o nedůvodnosti námítky jako správný, mající oporu v provedeném dokazování. Jestliže si žalobce při vyjíždění z parkoviště nevšiml dopravní značky, vyjížděl

tak, že do této najel a poškodil na vozidle jak zpětné zrcátko tak přední blatník, nepostupoval v souladu s povinnostmi uloženými mu zákonem o silničním provozu a zájem chráněný tímto zákonem porušil tak, že bylo dle názoru soudu na místě, aby předmětné jednání bylo posouzeno jako naplnění skutkové podstaty přestupku. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že společenská nebezpečnost jednání žalobce nebyla vzhledem k okolnostem případu menší než nepatrná.

Žalobce vyslovil v žalobě nesouhlas s rozhodnutím o uložení kázeňského trestu dále z toho důvodu, že dle jeho názoru v daném případě k nehodě nedošlo na pozemní komunikaci a věc tedy byla správními orgány obou stupňů posouzena po právní stránce nesprávně. Žalobce má za to, že předmětné parkoviště, kde k poškození služebního vozidla a dopravní značky při vyjíždění došlo, není účelovou komunikací.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění platném v rozhodném období (dále jen zákon č. 13/1997 Sb.) účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Podle vyjádření Úřadu městské části Praha 13 je předmětné parkoviště účelovou komunikací. Dle názoru soudu je toto vyjádření Úřadu městské části Praha 13 podstatné, neboť se jedná o vyjádření příslušného silničního orgánu, kterému by příslušelo rozhodovat o charakteru příslušné komunikace v řízení podle § 142 správního řádu. Pro posouzení toho, o jaký pozemek se jedná, není rozhodné, jakým způsobem je zapsán v katastru nemovitostí, rozhodující je, jakým způsobem je fakticky užíván. Je nesporné, že předmětný pozemek je užíván jako parkoviště, je osazen i příslušným dopravním značením. Parkoviště je napojeno na vozovku, je zde dán tedy i prvek spojení s ostatními pozemními komunikacemi. Názor žalobce, že samotné parkoviště není účelovou komunikací, že touto je pouze asfaltový pruh, který odděluje parkoviště od vozovky se soud jeví jako účelové. Z nákresu místa, kde k nehodě došlo, je zřejmé, že žalobce vyjížděl se služebním vozidlem z parkovacího místa na vozovku vedoucí kolem parkoviště. Z uvedených důvodů má soud za to, že tato námitka nebyla vznesena důvodně a že správní orgány obou stupňů věc posoudily po právní stránce v souladu se zákonem, neboť žalobce se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil na účelové komunikaci, na toto jednání tedy dopadá zákon o silničním provozu.

V daném případě není rozhodné, z jakého důvodu musel žalobce přivolat hlídku dopravní policie. Navíc nelze přehlédnout, že podle protokolu o nehodě nedošlo pouze k poškození služebního vozidla, ale byla byt' zcela mírně poškozena i dopravní značka, kde došlo k poškrábání kovového sloupku a k mírnému ohnutí.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. května 2014

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková